

Prædiken pinsedag

Lad os alle bede
Gud du er himmelblæsten,
det kraftige vindstød
og det åndepust fra paradiset
som vækker det livløse til live.

tak for din Helligånd.

Den bærer livet frem,
ilter luften mellem os
og gør at vi kan trække vejret frit.

Vi beder dig:

Før os sammen
når vi ensomme og forrevne
flakker omkring i verden.

Væk glæden i os over det fællesskab
du giver os del i.

Din sommervind løfter din kærlighed og nåde frem,

du som er fra evighed til evighed.

Amen

Jul, påske og pinse. Vi er nået til den tredje af kirkeårets store højtider: Pinsen.

✠

Julenat møder Gud os i krybbe rummet, i stalden, hvor Jesus bliver født.

Påskemorgen møder han os på kirkegården, hvor Jesus blev begravet. I forårshaven sidder Guds engel påskemorgen på en sten og siger til dem, der kommer til graven, at Kristus er opstanden.

Og idag pinsedag blæser Gud så sin Helligånd ind i huset, hvor disciplene sidder modløse tilbage efter at have mistet deres ven.

Gud kommer pinsedag med flammende ildtunger og sætter sig på hver af disciplene, fylder dem med sin

ånd og vækker modet i dem til at træde ud af deres isolation.

Disciplene skal nu ud og møde andre og fortælle det videre, som har fyldt dem. De får nu mod til at bære den ånd videre, som de selv har fået del i: troens, håbets og kærlighedens ånd, sandhedens ånd.

✠

Fælles for de tre højtider, jul, påske og pinse, er de alle handler om, hvordan Gud giver sig til kende, melder sig i verden.

Gud åbenbarer sig julenat i stalden som barnet svøbt og lagt i en krybbe.

Gud viser i forårshaven påskemorgen med sin opstandelse sin kraft og styrke.

Nu pinsedag med Helligåndens komme viser Gud os, hvordan det møde mellem himmel og jord, som fandt sted med Jesu komme til jord og i hans virke, aldrig bliver til fortid, men er noget blivende - ja mødet mellem himmel og jord, Gud og menneske, kan

fortsat finde sted og finder sted midt i det daglige og almindelige liv.

Gud har givet sig til kende, men ikke kun i en fjern fortid. Gud er fortsat levende tilstede med sin ånd.

α

Vi skal derved virkelig have tillid til, at vi dermed ikke kun lever i en afglans af tid, som var.

Ind imellem kan vi måske tænke: I gamle dage troede de mere, stod kirken stærkere og var troen i højere grad en del af menneskers daglige liv. Dengang var der mere sammenhæng i livet, mere ro og større evne til fordybelse.

Jeg skal ikke affeje, at kirke og kristendom står anderledes end for 100 år siden, men vi må ikke forveksle sekularisering og verdsliggørelse af samfundet med Guds kraft og styrke til fortsat at tale til os og møde os i verden.

Guds ånd blæser fortsat. Ligesom han julenat og påskemorgen sagde til henholdsvis hyrderne på marken og kvinderne, som kom til Jesu tomme grav,

at de ikke skulle være bange, sådan siger Gud det stadigvæk til hver og en af os. Han siger til os i dåben, at vi hører ham til, at det bånd, som blev knyttet mellem jord og himmel med Jesu fødsel fortsat eksisterer. En stor glæde er således bragt til verden, et håb, som vi skal tage med os og leve på, og som gør, at vi dybest set intet har at frygte. Sorgen er slukket, perlen er fundet, døden overvundet!

Glædelig pinse